

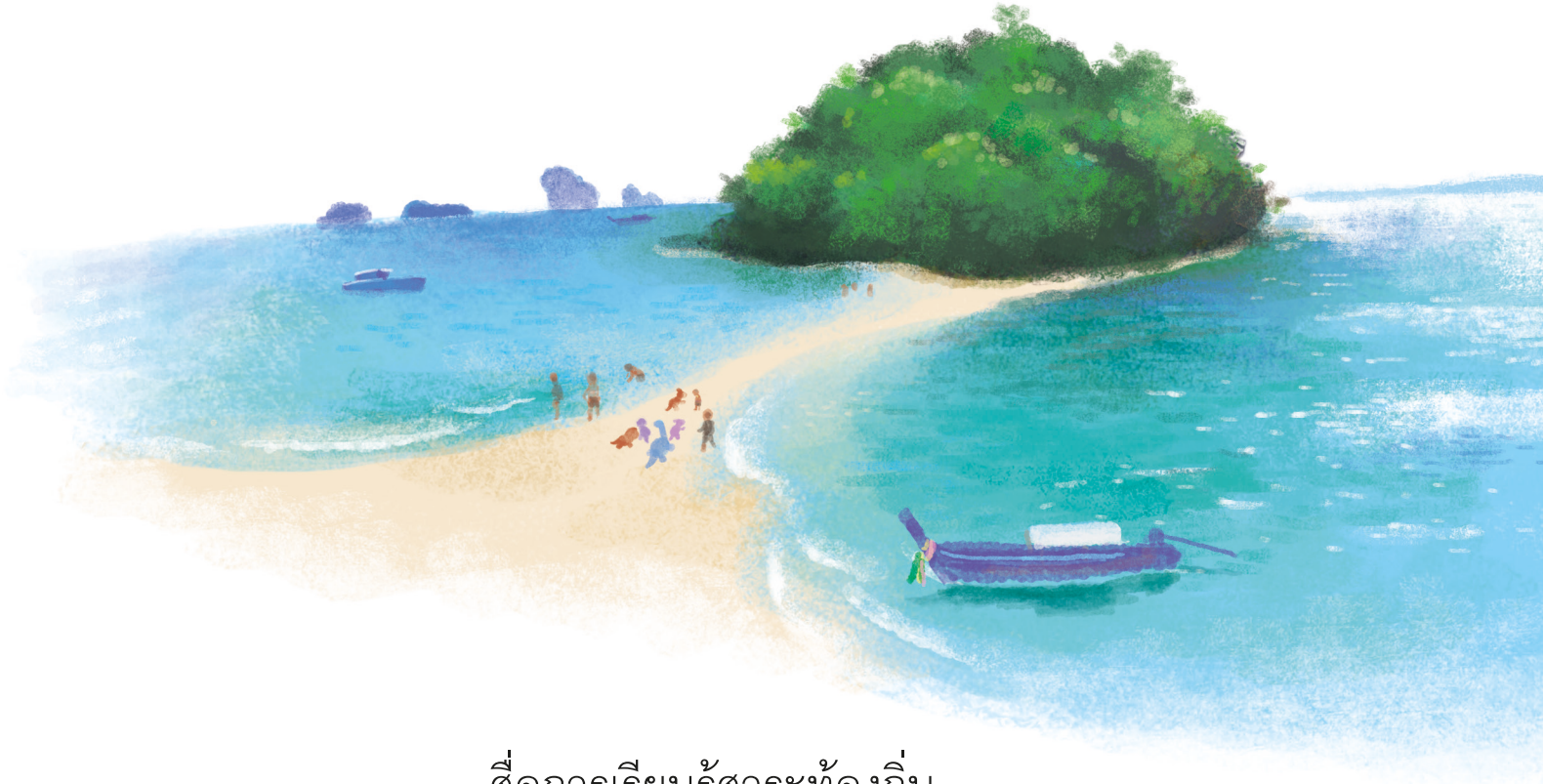
# แดนมหัศจรรย์ ของ ฮาซัน

เรื่อง: มณฑิลา ปาลกะวงศ์ ณ อยุธยา ภาพ: รติมัย หงส์วิสุทธิกุล





# แดนมหัศจรรย์ ของ ฮาซัน



สื่อการเรียนรู้สาระท้องถิ่น  
โดย



เรื่อง : มณิศา ปาลกะวงศ์ ณ อยุธยา ภาพ : รติมัย หงส์วิสุทติกุล



# ชื่อ แดนมหัศจรรย์ของฮาซัน

เรื่อง : มณิศา ปาลกะวงศ์ ณ อยุธยา

ภาพ : รติมัย หงส์วิสุทธิกุล

โครงการ สร้างสรรค์สื่อการเรียนรู้สาระท้องถิ่น

เลขมาตรฐานประจำหนังสือ 978-616-235-252-2

## บรรณาธิการอำนวยการ

อารยะ มาอินทร์

ทัศนัย วงศ์พิเศษกุล

## ผู้ช่วยบรรณาธิการอำนวยการ

จรรยา ตยานุกรณ์      วิชาศัย นิยมภา

ฉัตรภาภรณ์ กงสิน      ภัทจรีย์ จันทรหนู

ปาลิดา เรือนวงศ์      นันธนา เจริญภักดี

ทัศนีย์ ประกอบพร

## บรรณาธิการดำเนินงาน

มณีภรณ์ ฉัตรอุทัย

## ขอขอบคุณ

กิตติชัย เอ่งฉ้วน

## ออกแบบปกและรูปเล่ม

รติมัย หงส์วิสุทธิกุล

พิมพ์ครั้งแรก ๒๕๕๙ จำนวน ๓,๐๐๐ เล่ม

สงวนลิขสิทธิ์ © สำนักงานอุทยานการเรียนรู้ สำนักงานบริหารและพัฒนาองค์ความรู้ (องค์การมหาชน)



## เจ้าของโครงการ

สำนักงานอุทยานการเรียนรู้ (สอร.) สังกัดสำนักงานบริหารและพัฒนาองค์ความรู้ (องค์การมหาชน)

ส่วนบริการ ศูนย์การค้าเซ็นทรัลเวิลด์ ชั้น ๔ Dazzle Zone ถนนราชดำริ ปทุมวัน กรุงเทพฯ ๑๐๓๓๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๒๕๗ ๔๓๐๐ โทรสาร ๐ ๒๒๕๗ ๔๓๓๒

ส่วนสำนักงาน ๙๙๙/๙ อาคารสำนักงานเซ็นทรัลเวิลด์ ชั้น ๑๗ ถนนพระราม ๑ ปทุมวัน

กรุงเทพฯ ๑๐๓๓๐ โทรศัพท์ ๐ ๒๒๖๔ ๕๙๖๓-๕ โทรสาร ๐ ๒๒๖๔ ๕๙๖๖

www.tkpark.or.th







ภารกิจสำคัญต่อสังคมประการหนึ่งของสำนักงานอุทยานการเรียนรู้ คือ การปลูกฝังนิสัยรักการอ่าน และการกระจายโอกาสในการเข้าถึงแหล่งเรียนรู้ที่ทันสมัย และสอดคล้องกับความสนใจของเด็ก เยาวชนและประชาชน ในรูปแบบห้องสมุดมีชีวิต ที่สร้างสรรค์บนพื้นฐานการมีส่วนร่วมของภาคส่วนต่าง ๆ โดยสำนักงานอุทยานการเรียนรู้ ได้ร่วมกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภูมิภาคต่าง ๆ เพื่อขยายผลการดำเนินงานดังกล่าว

การสร้างสรรค์สื่อการเรียนรู้สาระท้องถิ่น ให้มีรูปแบบการนำเสนอที่ทันสมัยและดึงดูดความสนใจ เป็นเครื่องมือที่สำคัญอย่างหนึ่ง ซึ่งสำนักงานอุทยานการเรียนรู้เห็นว่า มีส่วนในการสร้างแรงบันดาลใจให้เด็กและเยาวชนสนใจการอ่านและใฝ่หาความรู้อย่างต่อเนื่อง โดยนำเรื่องราวภูมิปัญญาสาระท้องถิ่นใกล้ตัวที่สอดคล้องกับวัย การดำรงชีวิต พร้อมกับสอดแทรกแนวคิด ด้านคุณธรรม จริยธรรม มาเป็นเนื้อหาของสื่อการเรียนรู้สำหรับเยาวชนตามช่วงวัย ตั้งแต่ ๓ - ๑๒ ปี

สื่อการเรียนรู้สาระท้องถิ่นจังหวัดภูเก็ตและจังหวัดกระบี่ชุดนี้

สำนักงานอุทยานการเรียนรู้ได้ร่วมกันสร้างสรรค์กับนักเขียนและนักวิชาการในท้องถิ่นเพื่อให้เด็กและเยาวชน รวมทั้งประชาชนทั่วไปในจังหวัดภูเก็ตและจังหวัดกระบี่ ได้รับความรู้และความภาคภูมิใจในวัฒนธรรมและท้องถิ่นของตน รวมทั้งก่อให้เกิดความเข้าใจและการยอมรับในวิถีชีวิตวัฒนธรรมที่หลากหลาย ตามบริบทพื้นที่และสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกันออกไป

สำนักงานอุทยานการเรียนรู้ มุ่งหวังว่าหนังสือชุดนี้จะเป็นสื่อการเรียนรู้อีกชุดหนึ่ง ที่จะส่งเสริมการอ่านและการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งหมายถึง เป็นหนังสือที่ผู้อ่าน อ่านอย่างมีความสุข สนุกในการอ่าน และก่อให้เกิดความตระหนักในคุณค่าของท้องถิ่นตนเองได้อย่างแท้จริง

สำนักงานอุทยานการเรียนรู้









# แดนมหัศจรรย์ ของ ฮาซัน



เรื่อง : มณิศา ปาลกะวงศ์ ณ อยุธยา ภาพ : รติมัย หงส์วิสุทธิกุล



เช้าวันหนึ่ง ที่หมู่บ้านไดโนให้ฮิ้ว  
บ๊ิกซ่า จืดจืด หงุหงิง ตืดตี แจ้วแหวว โป้งเห่ง และ นิ่งหน่อง  
พบเด็กชายคนหนึ่งนอนหมดสติอยู่ที่ชายหาดของหมู่บ้าน  
“เกิดพายุหนักที่ไร มีชาวต่างถิ่นหลงมาทุกทีเลย” หงุหงิงพูด





เมื่อเด็กชายรู้สึกตัวและหายใจ จึ่งเล่าว่า  
“ฉันชื่อฮาซัน เมื่อคืนมีพายุฝนรุนแรงมาก  
จนฉันตกจากเรือ แล้วมาเจอพวกเธอนี้ล่ะ”

“เธอจะไปไหนหรือ” โป่งแห่งถาม  
“ไม่รู้สิ ฉันแค่อยากเห็นที่แปลกๆ ก็เลยแอบขึ้นเรือท่องเที่ยว  
แต่ตอนนี้ฉันคิดถึงบ้าน อยากกลับบ้านแล้ว”  
เด็กชายสะอื้น





“ไม่ต้องร้องไห้ล่ะ” ตีตตีปლობ “ที่นี่มีทางออกพิเศษ  
แค่เธอนึกถึงที่ที่ชอบที่สุดในโลกของเธอ  
แล้วก้าวออกไป ก็จะถึงที่นั่นทันที”

ฮาซันนิ่งคิด เขานึกไม่ออกว่าชอบที่ไหนมากที่สุด  
“พ่อเคยบอกว่า บ้านเราเป็นแหล่งถ่านหิน  
ถีน्हอยเก่า เขาตระหง่าน ธารสวย รวยเกาะ  
เพาะปลูกปาล์ม งามหาดทราย ใต้ทะเลสวยสด  
มรกตอันดามัน สวรรค์เกาะพีพี”  
ฮาซันจำได้ขึ้นใจ

“โอ้โฮ! ฟังดูน่าสนุกชะมัดเลย” บิ๊กซ่าบอก  
“งั้นพวกเราไปเที่ยวบ้านฮาซันกันเถอะ”







เมื่อทั้งหมดก้าวพ้นทางออกพิเศษ ต่างตกตะลึงกับภาพตรงหน้า  
“ที่นี่ต้องเป็นถิ่นหอยเก่าที่สาชนันพูดถึงแน่ๆเลย” นิ่งหนองบอกอย่างตื่นเต้น

“ขอต้อนรับสู่จังหวัดกระบี่จะ ที่นี่คือสุสานหอย มีอายุประมาณสี่สิบล้านปี  
พี่ชื่อ อันดา เป็นมัคคุเทศก์ฝึกหัด ยินดีพาเที่ยวจะ” พี่ผู้หญิงทักทายอย่างเป็นมิตร

พอได้ยินคำว่ากระบี่ สาชนันก็กระโดดตัวลอย “ใช่แล้ว! บ้านฉันอยู่ที่นั่นแหละ”





“น้องๆมาจากไหนกันจ๊ะ” พี่อ้นดาถาม

ฮาซันเล่าเรื่องทั้งหมดให้ฟัง

“บ้านผมอยู่ใกล้ทะเลครับ แต่ผมไม่รู้ว่่าที่ไหน”

“ไม่เป็นไรจ๊ะ พี่จะพาพวกเราไปแวะเที่ยวที่ต่างๆ  
เพื่อฮาซันจะเจอทางกลับบ้านนะ” พี่อ้นดาพูด



**สุสานหอย** บริเวณที่มีซากหอยดึกดำบรรพ์จำนวนมากทับถมจนกลายเป็น  
แผ่นหินทอดยาวไปในทะเล พบเพียง ๓ แห่งในโลกคือ ญี่ปุ่น อเมริกา และไทย  
เดิมระบุว่ามียุอายุ ๗๕ ล้านปี ต่อมาได้มีการระบุใหม่ว่ามียุประมาณ ๔๐ ล้านปี



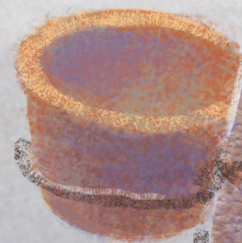
ก่อนออกเดินทาง  
พี่อันดาเตรียมของที่จำเป็นให้เด็ก ๆ  
“รับรองว่าได้ใช้ทุกอย่างแน่นอนจ้ะ”







สองข้างทาง มีสวนปาล์มสลับกับสวนยางพารา  
ที่นี่เพาะปลูกปาล์ม เหมือนกลอนที่ฮาซันท่องเลย  
เป็นเส้นทางที่สวยงามและร่มรื่นจริงๆ





สถานที่แรกที่พื๋ออันดาพามาคือ เกาะพีพี เพชรเม็ดงามแห่งทะเลอันดามัน  
“โอ้โฮ! น้ำใสแจ๋วเลย ทรายก็ขาวละเอียด” แจ๋วแหวร้องอย่างตื่นเต้น  
“ใส่ห่วงยาง ก่อนลงเล่นน้ำนะจ๊ะ” พื๋ออันดาเตือน







**หมู่เกาะพีพี** ตั้งอยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติหาดนพรัตน์ธารา-หมู่เกาะพีพี มีหาดทรายขาวสะอาด น้ำทะเลสวยใส ทิวทัศน์ใต้ทะเลงดงาม จัดเป็นเกาะที่สวยงามติดอันดับ ๑ ใน ๑๐ ของโลก มีเกาะใหญ่ที่สำคัญ ๒ เกาะ คือ เกาะพีพีเล และ เกาะพีพีดอน และรายล้อมไปด้วยเกาะเล็กเกาะน้อยอีกมากมาย



จุดหมายต่อไปคือ หมู่เกาะลันตา พี่อันดาเล่าว่า  
“หมู่เกาะลันตา มีหาดทรายขาวละเอียด น้ำทะเลใส ล้อมรอบด้วยแนวปะการัง  
เป็นเกาะที่สวยงามและเป็นที่ยู๊จักไปทั่วโลกเลยละจ้ะ  
แถมวันนี้เป็นวันพิเศษ เราจะได้ดู พิธีลอยเรือชาวเล ของชาวเกาะลันตาด้วย”







### พิธีลอยเรือชาวเล (งานลอยเรืออารีปาจ๊ัก)

จัดขึ้นทุกปี ในวันเพ็ญเดือน ๖ และวันเพ็ญเดือน ๑๑  
เป็นพิธีขอบคุณและขอพรจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ให้ปกป้องคุ้มครอง  
และปล่อยความทุกข์โศกเศร้าร้ายให้ลอยไปกับสายน้ำ  
คล้ายประเพณีลอยกระทง



เที่ยวกันจนหิว พี่อ้นดาจึงพาเด็กๆ  
มาที่ร้านอาหารท้องถิ่นแห่งหนึ่ง  
“ไอ้โฮ! ผักนรกกินจังเลย”  
บ๊องซ่าตาโตเมื่อเห็นถาดผักสด







“นี่อะไรคะ” หนูนงหนึ่งถาม  
“หอยชักตีน” ฮาชั้นตอบ  
“อร่อยสุด ๆ” จืดจืดเคี้ยวตุ้ย ๆ  
เด็ก ๆ กินอาหารกันอย่างเอร็ดอร่อย  
ฮาชั้นกินอาหารที่แต่ก่อนไม่ยอมกิน  
เขาเพิ่งรู้ว่าผักพื้นบ้านเหล่านี้  
อร่อยและไม่ขมอย่างที่คิด  
ใบเหลียงผัดไข่ที่เขาเคยร้องยี้  
ก็กลายเป็นอาหารจานโปรด  
แทนข้าวเหนียวไก่ทอดไปแล้ว





จากนั้น เด็กๆ ก็มานั่งดู ลิเกป่า ซึ่งหาดูได้ยากมาก  
เมื่อ เสนา ซึ่งเป็นตัวตลก ไม่สวมเสื้อ ออกมาเต้นสายพุง  
ฮาชั้นหัวเราะเสียงดังกว่าเพื่อน

ลิเกป่า เป็นการแสดงพื้นเมืองที่สืบทอดกันมามากกว่า ๘๐ ปี  
มักแสดงชุด “แขกแดง” มีตัวละครหลักสามตัวคือ แขกแดง ยายี และเสนา



พอดูลูกเกจบ พี่อ้นดาก็พาเด็ก ๆ มาที่ พิพิธภัณฑสถานวัดคลองท่อม  
“ที่นี่ เราจะได้ย้อนเวลาไปเที่ยวอดีตเมื่อหลายพันปีก่อน”

“ไม่อยากเชื่อเลยว่า  
เราจะได้เห็นสิ่งของ  
ที่มีอายุตั้งสองพันกว่าปี”  
ฮาชั้นพูดอย่างตื่นเต้น



วัดคลองท่อม เป็นบริเวณที่ขุดพบลูกปัดโบราณและข้าวของเครื่องใช้อายุกว่าสองพันปี  
ปัจจุบันได้รับการเก็บรักษาไว้ใน พิพิธภัณฑสถานวัดคลองท่อม



จุดหมายต่อไปคือ สระมรกต  
สระน้ำกลางป่าที่มีน้ำใสเป็นสีเขียวอมฟ้า  
ระหว่างเดินไป ฝนก็โปรยปรายลงมา  
“พวกเราได้ใช้เสื้อกันฝนแล้ว”  
โป่งแห่งหยิบเสื้อกันฝนออกมาจากเป้  
“น้ำใสน่าเล่นจังเลย ฉันทกลงละนะ”  
บ๊ิกซ่าทำท่าจะกระโดด  
“อย่านะ!” จืดจืดร้องห้าม  
“โน่น! อ่านป้ายซะก่อน”





แล้วพี่อ้นดาก็พาไปที่ น้ำตกร้อนสะพานยูง  
เด็ก ๆ ได้แช่น้ำแร่ธรรมชาติอุ่นสบาย ท่ามกลางแมกไม้อันร่มรื่น  
“ห้ามใช้สบู่หรือยาสระผมนะจ๊ะ เพราะจะทำให้น้ำเสีย  
พอหายเหนื่อยแล้ว เราค่อยไปเที่ยวถ้ากันต่อ” พี่อ้นดาบอก







พื้ันดาพาเด็ก ๆ ลงเรือคายัคที่อ่าวลึก  
เพื่อไปเที่ยว ถ้ำลอดและ ถ้ำผีหัวโต  
เมื่อถึง ถ้ำผีหัวโต เด็ก ๆ ต้องใช้  
ไฟฉายส่องดูภายในถ้ำ  
“มีรูปวาดตรงนี้ด้วย”  
แจ้วแหวตตะโกนบอก

ถ้ำผีหัวโต หรือ ถ้ำหัวกะโหลก ภายในถ้ำ  
เคยพบหัวกะโหลกมนุษย์ขนาดใหญ่กว่าปกติ  
ตามผนังถ้ำมีภาพเขียนสีอายุกว่า ๒,๐๐๐ ปี  
เป็นหลักฐานว่าเคยมีคนอาศัยอยู่





บริเวณใกล้กันนั้น  
มีอุทยานแห่งชาติธารโบกขรณี  
และท่าปอมคลองสองน้ำ  
ซึ่งเป็นสถานที่ที่งดงามอย่างน่าอัศจรรย์  
มีธารน้ำใสจนมองเห็นรากไม้  
และแวดล้อมด้วยพรรณไม้เขียวขจี

ท่าปอม เป็นธารน้ำที่มีทั้งน้ำจืดและน้ำเค็มไหลสลับสับเปลี่ยนกัน  
ตามช่วงเวลาน้ำขึ้นน้ำลง จึงได้ชื่อว่า “คลองสองน้ำ”



“ฮาซันเจอที่ไหนคล้ายที่บ้านบ้างหรือยังจ๊ะ” พี่อันดาถาม

“ยังเลยครับ” ฮาซันตอบ

“งั้นเดี๋ยวเราไปเที่ยววัดกันนะ ไปขอพรพระ

ให้เจอบ้านของฮาซันเร็วๆ”







## วัดถ้ำเสือ

มีพระธาตุเจดีย์ยอดเขาแก้ว  
ซึ่งอยู่บนยอดเขาสูงลิบ  
ต้องเดินขึ้นบันได ๑,๒๓๗ ขั้น  
ณ บริเวณนั้น เป็นจุดที่สามารถ  
ชมทิวทัศน์ของเมืองกระบี่ได้รอบทิศ

พี่อ้นดาพาเด็กๆ มาเที่ยววัดถ้ำเสือ  
ซึ่งในอดีตเคยเป็นถ้ำ  
และเชื่อกันว่าเคยมีเสืออาศัยอยู่





เพื่อนดาพาเด็กๆ มาที่อ่าวนาง มีเรือจอดอยู่ริมหาดหลายลำ  
“นั่นเรือหัวโทง เหมือนเรือของพ่อเลย พ่อจำ” ฮาซันร้องอย่างดีใจ  
“ฮาซัน! พ่อตามหาลูกจนทั่วเลย” พ่อของฮาซันวิ่งมากอดลูกไว้แนบอก  
ในที่สุด ฮาซันก็กำลังจะได้กลับบ้านที่ชุมชนเกาะกลาง  
ชุมชนมุสลิมที่มีวิถีชีวิตเรียบง่าย และใกล้ชิดธรรมชาติ





พ่อของฮาซัน อาสาพาเด็กๆ ไปเที่ยวเกาะในบริเวณอ่าวนาง  
ที่อันดาจึงขอตัวกลับ “ลาก่อนจ๊ะ เที่ยวให้สนุกนะจ๊ะ”



เด็กๆ แวะเล่นน้ำที่  
เกาะปอดะ เกาะไก่ เกาะหม้อ เกาะทับ  
เดินเล่นที่ทะเลแหวก  
ป็นเขาที่หาดไร่เลย์ตะวันออก  
และเล่นน้ำต่อที่หาดไร่เลย์ตะวันตก  
“ที่นี่รวยเกาะจริงๆ นะอะ” จืดจืดพูด



“บ้านของเธอทั้งสวยงามและสนุก เหมือนแดนมหัศจรรย์เลย” หนูนั่งพูดขึ้น  
“ขอบใจพวกเธอมากนะ ที่ทำให้ฉันได้รู้ว่า บ้านของฉันน่าอยู่แค่ไหน” ฮาซันยิ้มสุขใจ  
“มันช่างงดงามและดีงามจริงๆ” บิ๊กซ่าพูดบ้าง





“งดงามและดีงาม เหมือนความหมายของชื่อฉันไง” ฮาชั้นบอกอย่างภูมิใจ  
ก่อนลาจากกัน นิ่งหน่องหยิบสมุดกับดินสอขึ้นมาจากกระเป๋า  
“ฉันจะบันทึกเรื่องราวทั้งหมดลงในสมุดเล่มนี้” นิ่งหน่องบอก  
“งั้นฉันจะวาดแผนที่ของการเดินทางครั้งนี้ละ” แจ๋วแหวพูดบ้าง  
“พวกเราจะกลับมาที่นี่อีก เพราะกระบี่ มาครั้งเดียวไม่เคยพอ”







### ผู้เขียนเรื่อง : มณิศา ปาลกะวงษ์ ณ อยุธยา

จบปริญญาตรีจากคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปริญญาโทด้านรัฐประศาสนศาสตร์ จาก Monash University ประเทศออสเตรเลีย

ด้วยความที่เป็นคนชอบอ่านนิทานและวรรณกรรมตั้งแต่เด็ก จึงทำงานเป็นนักแปลอิสระ จากนั้นได้เข้ามาทำงานที่บริษัท แพลน ฟอรั คิดส์ จำกัด

ได้รับรางวัลชมเชยจากการประกวดหนังสือดีเด่นประจำปี 2552 จากเรื่อง “บ๊ักซ่าซีโมโห”

ปี 2555 จากเรื่อง “แจ้วแห้ววอดแก๊ง” ปี 2556 จากเรื่อง “โตเต้ขอโทษ” และปี 2558 จากเรื่อง “อะไรอยู่ในอากาศ”

ปัจจุบัน เป็นครูสอนภาษาอังกฤษให้กับเด็ก ๆ และเขียนนิทานอย่างมีความสุข



### ผู้เขียนภาพ : รติมัย หงส์วิสุทธิกุล

จบมัธยมศึกษาจากโรงเรียนนวมินทราชินูทิศ บดินทรเดชา

จบปริญญาตรีจากคณะมัณฑนศิลป์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ได้รับรางวัลภาพประกอบดีเด่น จากการประกวดนิทานของมูลนิธิเด็ก

และรางวัลชมเชยจากการประกวดหนังสือดีเด่น ประจำปี 2552 จากเรื่อง “บ๊ักซ่าซีโมโห”

ปี 2555 จากเรื่อง “แจ้วแห้ววอดแก๊ง” ปี 2556 จากเรื่อง “โตเต้ขอโทษ” และปี 2558 จากเรื่อง “อะไรอยู่ในอากาศ”

ปัจจุบันทำงานด้านศิลปกรรมที่สำนักพิมพ์แฮปปี้คิดส์ บริษัท แพลน ฟอรั คิดส์ จำกัด

ออกแบบและวาดภาพประกอบนิทานและวรรณกรรมสำหรับเด็ก